

— Азъ съмъ тази, която ще бждешъ ти следъ дванадесетъ месеци, — тихо отвърна бабичката.

— Ахъ, сестро, мила сестро! — извика младата жена. — Ти ли си? Колко си остарѣла, сестрице!

— Не се чуди: и ти ще остарѣешъ като мене, — отвърна бабичката. — Така ни е отсждено — само дванадесетъ месеца да живѣемъ. Лани и азъ бѣхъ като тебе. Помнишъ ли? Но тука има много нещастни хора. Трѣбваше да имъ помогна. Съ короната си купихъ хлѣбъ за гладнитѣ. Затова главата ми е открита. Облѣкохъ голитѣ съ царската си дреха, и ето ме въ дрипи. Изтрихъ слзитѣ имъ съ руситѣ си коси и коситѣ ми отъ скръбъ побѣлѣха. Сега съмъ бедна и стара. Безсилна съмъ вече. Върви, сестрице, бързай! Отнеси радостъ на хората — тѣ те чакатъ. Дано благослови Господъ пѣтя ти.

Бабичката млъкна.

— Буху! буху! — обади се пакъ бухалтъ. — Да вървимъ ли?

— Да вървимъ! — повтори бабичката и закрета изъ дълбокия снѣгъ.

А младата жена вдигна юздата, припнаха пакъ елениѣ и шейната се изгуби къмъ селото.

Скоро откъмъ селото екнаха радостни викове. Децата съ сурвакници въ ржце посрешнаха свѣтлата гостенка, новата година.

Георги Райчевъ.

